

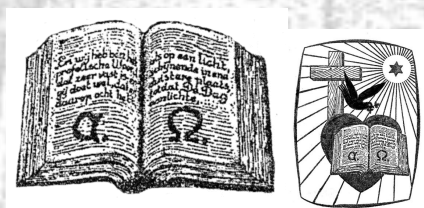
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden* (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswegen de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Studie: de Tafel des Heren

Ik wil het met u hebben over de Tafel des Heren. Maar voordat wij over de betekenis van de Tafel des Heren gaan spreken vanuit het Woord, moeten wij eerst gaan zien, waar de plaats van die tafel is. Laten wij de Bijbel openen en wel: Hebr. 8:1-5. *“De hoofdzaak van ons onderwerp is, dat wij zulk een hogepriester hebben, die gezeten is ter rechterzijde van de troon der majesteit in de hemelen, de dienst verrichtende in het heiligdom, in de ware tabernakel, die de Here opgericht heeft, en niet een mens.*

Want iedere hogepriester treedt op om gaven en offers te brengen, en om die reden was het noodzakelijk, dat ook deze iets had om te offeren. Indien Hij nu op aarde was, dan zou Hij niet eens priester wezen, daar er (hier reeds) zijn om volgens de wet de gaven te offeren. Dezen verrichten slechts dienst bij een afbeelding en schaduw van het hemelse, blijkens de godsspraak, die Mozes ontving, toen hij de tabernakel zou gereedmaken. Zie toe, zegt Hij immers, dat gij alles maakt naar het voorbeeld, dat u getoond werd op de berg”.

En vervolgens Hebr. 9:1-5. *“Nu had ook wel het eerste (verbond) bepalingen voor de eredienst en een heiligdom voor deze wereld. Want er was een tent ingericht, de voorste, waarin de kandelaar en de tafel met de toonbroden stonden; deze werd het heilige genoemd; en achter het tweede voorhangsel was een tent, genaamd het heilige der heiligen, met een gouden reukofferaltaar en de ark des verbonds, rondom met goud overtrokken, waarin zich bevonden een gouden kruik met het manna, de staf van Aäron, die gebloeid had, en de tafelen des verbonds; daarboven waren de cherubs der heerlijkheid, die het verzoendeksel overschaduwden; hierover kunnen wij nu niet in bijzonderheden treden”.*

In Hebr. 8:5 staat, dat in het Oude Verbond een schaduwdienst plaats vond in de Tabernakel, die Mozes en de Israëlieten moesten maken naar het voorbeeld, dat Mozes getoond was op de berg. Mozes is een type van Hem, die komen zou. Hij is de verbondsmiddelaar van het Oude Verbond en daardoor een type van de Verbondsmiddelaar van het Nieuwe Verbond in Jezus Christus.

Zoals Mozes op de berg van God niet alleen de wet ontving, maar ook de opdracht kreeg om een heiligdom, een Tabernakel te maken, zo heeft ook de Here Jezus Christus van de hemelse Vader de opdracht gekregen om de ware Tabernakel op te richten. (Hebr.8:2).

Deze Tabernakel is door de Here opgericht, en niet door mensen. In Hebr. 9:2 lazen we, dat de Tafel van de Heer in het Heilige stond. Wat is nu eigenlijk die ware Tabernakel, die de Here Jezus opricht? De Tabernakel van het Oude Verbond werd gemaakt van aards materiaal, maar Jezus bouwt met levend materiaal, een eeuwig huis van God.

Om vanuit de Schrift na te gaan, hoe deze Tabernakel zal verrijzen en waar de plaats zal zijn, volgen wij de weg van de hogepriester, die hij had te gaan op de Grote Verzoendag. Jezus is de waarachtige Hogepriester, die de ware verzoening heeft gebracht.

In Lev. 16 zien we, dat op de Grote Verzoendag de hogepriester begon in de voorhof, waar hij bij het brandofferaltaar, dat in het midden van de voorhof stond, het offerdier slachtte. Dat was nodig tot verzoening voor hemzelf en zijn huis. Met dat bloed ging hij de voorhof door, door het eerste voorhangsel en kwam in de voorste tent, het Heilige.

Dan ging hij door de voorste tent heen, om door het tweede voorhangsel in te gaan in het Heilige der Heiligen, waar de Ark stond, waarop het Verzoendeksel lag, waar boven de Cherubs der Heerlijkheid, die het overschaduwden, en dat was een afschaduwing van de Troon van God. Daar sprenkelde de hogepriester het bloed op het Verzoendeksel en ervoor, dus zo voor het aangezicht van God.

De hogepriester van het Oude Verbond mocht slechts éénmaal in het jaar op Grote Verzoendag ingaan in het Heilige der Heiligen en wel met dat bloed. Tot zover heeft de Here Jezus deze weg van de hogepriester vervuld.

Hij kwam als de ware Hogepriester allereerst in de voorhof, dat was hier op aarde, in het beloofde land, dat God onder ede aan Abraham, Izaäk en Jacob gezworen had. Maar dat land heeft Israël tot op de

huidige dag nog nooit bezeten. Op het kruis van Golgotha heeft de Here Jezus toen het ware offer gebracht, want Zijn Kruis is het ware Altaar. Daar heeft Hij Zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht.

Maar niet, zoals de hogepriester uit het Oude Verbond, die eerst voor zichzelf moest offeren, want dat was slechts een schaduwdienst, daar de hogepriester in het Oude Verbond een zondig mens was en kon hij daarom ook geen werkelijke verzoening aanbrenge. Maar de ware Hogepriester heeft Zich eerst geofferd voor Zijn huis, dat is de Gemeente. Hebr.3:6. *“maar Christus als Zoon over zijn huis. Zijn huis zijn wij, indien wij de vrijmoedigheid en de hoop, waarin wij roemen, [tot het einde onverwikt] vasthouden”*.

Hiermee heeft de Here Jezus de eerste helft vervuld van de dienst van de hogepriester van het Oude Verbond, want deze ging twee keer in het Heilige der Heiligen binnen; in de eerste plaats voor zichzelf en zijn huis, en daarna voor verzoening voor het volk.

Uit de weg, die de hogepriester moest gaan volgens Lev. 16, zien we dus, dat de voorhof het beloofde land is hier op aarde. Centraal in dat beloofde land staat het kruis van Golgotha en toen de Here Jezus Zichzelf daar als een smetteloos offer gebracht had, verliet Hij de voorhof en is met dat bloed gegaan naar de Vader.

Hij is toen eerst de hemelen door gegaan (Hebr.4:14. *“Daar wij nu een grote hogepriester hebben, die de hemelen is doorgedaan, Jezus, de Zoon van God”*.), zoals de hogepriester uit het Oude Verbond, nadat hij de voorhof had verlaten, de voorste tent doorging, om uiteindelijk te komen in het Heilige der Heiligen. Nadat Jezus de hemelen doorgedaan is, is Hij gekomen boven de hemelen en verheven aan de rechterhand van de Majesteit in het ware Heilige der Heiligen.

Hebr.7:26. *“Immers, zulk een hogepriester hadden wij ook nodig: heilig, zonder schuld of smet, gescheiden van de zondaren en boven de hemelen verheven”*.

En Ef. 4:10. *“Want wie tot zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken, evenals God van de zijne”*.

Tot zover heeft Hij nu de weg, die de hogepriester op de Grote Verzoendag moest gaan vervuld. Daar is Hij nu, gezeten aan de rechterhand Gods. En daar zal Hij straks ook vandaan komen om Zich eerst te verenigen met Zijn huis.

De verdere vervulling van de Grote Verzoendag zien we in Hebr.9:28. Dan zullen Israël en de volkerenwereld Hem nog niet zien, want dan zal Hij uit het Heilige der Heiligen komen om Zich met Zijn huis te verenigen, zoals in het oude Verbond de hogepriester.

Hebr.9:28. *“zo zal ook Christus, nadat Hij Zich éénmaal geofferd heeft om veler zonden op Zich te nemen, ten tweeden male zonder zonde aanschouwd worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten”*.

Nadat hij voor de eerste maal het bloed der besprenging had aangebracht, uit het Heilige der Heiligen kwam om zich te verenigen met zijn priesters. Jezus komt eerst voor Zijn Gemeente en dan zal de Gemeente zich met Hem verenigen, om daarna samen terug te komen naar de voorhof, dat is hier de aarde, het Joodse land.

Dan zal Hij door dat éne offer dat Hij gebracht heeft, verzoening brengen voor het gelovige deel uit Israël en voor hen, die nog uit de volkeren tot geloof zullen komen. Dit heb ik als inleiding genomen, opdat we gaan zien, waar de plaats is van de tafel des Heren.

In Hebr. 4:14 hebben we gezien, dat de voorste tent de hemelen zijn. In de hemelse gewesten staat de tafel des Heren, en daar staat ook de Kandelaar. (Hebr. 9:2). De Verbondsmiddelaar van het Nieuwe Verbond zal de ware Tabernakel oprichten met levend materiaal, en de voorhof en wat tot de voorhof

behoort, zal ook bestaan uit levend materiaal: daartoe heeft God dat eerste verbondsvolk Israël bestemd, n.l. het gelovige deel van Israël.

Dat zal als bouwstenen opgericht worden in het beloofde land tot de voorhof. Maar het Heilige, de tent, het eigenlijke huis van God, bouwt de Here Jezus met de levende stenen van het tweede verbondsvolk: de Gemeente.

Daarom zal de Gemeente ook straks in de hemelse gewesten opgericht worden. Voordat dat kan gebeuren, is het nodig, dat de Gemeente het verheerlijkte Opstandingslichaam ontvangt. En Israël zal straks opgericht worden in het beloofde land door de Here Jezus.

Hier zien wij het grote verschil tussen Israël en de Gemeente.

Ik noem 10 punten van onderscheid tussen Israël en de Gemeente. Israël heeft een aardse roeping, de Gemeente heeft een hemelse roeping. Hebr.3:1. *“Daarom, heilige broeders, deelgenoten der hemelse roeping, richt uw oog op de apostel en hogepriester onzer belijdenis, Jezus”.*

Israël is daarom een aardse natie en wordt gerekend onder de volkeren der aarde. De Gemeente is een hemels volk en wordt daarom niet gerekend onder de aardse volkeren. Fil. 3:20. *“Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten”.*

Omdat Israël een aardse volk is, heeft het ook te maken met aardse vijanden, met vlees en bloed. Daarom zijn de wapenen ook aardse wapenen, zoals we dat door het hele Oude Testament zien en ook nu weer zien.

De Gemeente als hemels volk heeft niet te strijden tegen vlees en bloed, maar tegen de geestelijke boosheden in de lucht. Ef. 6:12. *“want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten”.*

Israël heeft een aardse erfdeel beloofd gekregen: het land, dat God aan de aartsvaderen van de stammen beloofd heeft. Dit erfdeel hebben ze tot op de huidige dag nog nooit bezeten, maar dat zal gebeuren, als zij zich straks als natie zullen verootmoedigen en tot geloof zullen komen in de Here Jezus, hun Messias!

De Gemeente heeft een hemels erfdeel. 1 Petrus 1:4. *“tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u”.*

Israël heeft een aardse stad, het aardse Jeruzalem. De Gemeente heeft het hemelse Jeruzalem. Israël zou ontvangen aardse zegeningen, Wanneer het gehoorzaam was aan de wet van God. De Gemeente is gezegend met hemelse zegeningen. Ef. 1:3. *“Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus”.*

Israël heeft een aardse tempel en eredienst. De Gemeente is een geestelijke tempel. Ef. 2:21-22. *“In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest”.*

Israël brengt aardse offeranden. De Gemeente, als priesters, brengen geestelijke offeranden. 1 Petr. 2:5. *“en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus”.*

Israël is een aardse koninkrijk en daarom verwachten zij de Messias ook als koning en dat is ook juist. De Gemeente zal van Christus hemelse heerschappij ontvangen. Zij zullen met Hem zitten op Zijn troon en zullen erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus zijn. Daarom hebben wij als Gemeente, te worstelen tegen de vijanden van God in de hemelse gewesten, tegen satan en zijn engelen.

Israël kan geen ware eredienst hebben, het kan geen tempeldienst hebben als het niet in het land is en zijn Tempel bezit. Door ongehoorzaamheid is Israël verbannen uit het land, eerst in de 70-jarige ballingschap en later in de grote diaspora, van waar ze langzamerhand terugkeren. Israël moet eerst tot bekering komen, dan zal de eredienst weer mogelijk zijn.

Zo kunnen wij als Gemeente geen werkelijke eredienst hebben, waar de volle zegen geopenbaard wordt, als we niet weer rondom die tafel komen, d.w.z. als de Gemeente niet op haar plaats komt.

We lezen, dat bij iedere ware reformatie in Israël, eerst het Altaar weer hersteld werd. Zonder dat is voor Israël geen ware godsdienst mogelijk. Het Altaar stond centraal in de eredienst van Israël. God sloot met Israël een Verbond aan het Altaar.

Ex. 24:4-8. *“En Mozes schreef al de woorden des Heren op. Vroeg in de morgen bouwde hij een altaar onder aan de berg, met twaalf opgerichte stenen overeenkomstig de twaalf stammen van Israël. Toen zond hij de jongelingen der Israëlieten heen, en zij brachten brandoffers en offerden stieren als vredeoffers voor de Here. Daarop nam Mozes de helft van het bloed en deed het in bekkens, en de andere helft van het bloed spregde hij op het altaar. Hij nam het boek des verbonds en las het voor de oren van het volk en zij zeiden: Alles wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen en daarnaar zullen wij horen. Toen nam Mozes het bloed en spregde het op het volk en hij zeide: Zie, het bloed van het verbond dat de Here met u sluit, op grond van al deze woorden”.*

Daar moesten ze steeds het verbond gedenken en vernieuwen, totdat Hij zou komen, die beloofd was, hun Messias en Koning. De Here Jezus sloot voor de Gemeente het Nieuwe Verbond om de tafel.

Voordat Hij moest lijden en sterven, stelde Hij Zijn tafel in en sprak daar: *“Dit is het bloed van het Nieuwe Verbond”*.

Het is naar de wil van God, dat de Gemeente altijd vergaderd om de tafel, en dat de tafel des Heren altijd centraal staat in iedere eredienst van Gods kinderen, de gekochten door Jezus bloed. Als dan de Gemeente om de tafel moet vergaderen en die tafel daar in het Heilige staat, hoe komen dan de leden van die Gemeente, en hoe komt die Gemeente in haar geheel op die plaats?

Alleen door het geloof in Jezus Christus. Ef. 2: 4-6. *“God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, – door genade zijt gij behouden –, en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus”.* God heeft het ons geschonken in Christus.

Er staat niet, dat Hij ons een plaats zal geven in de hemelse gewesten, maar wij zijn daar al gesteld, niet met ons lichaam natuurlijk, want wij zijn immers een geestelijk volk. Ef. 2:6. *“en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus”.*

Nu gaat het er om, dat wij dit ook geloven en dat wij door wat het Woord ons zegt, gaan geloven in de Christus der Schriften. Niet in de Christus, zoals Hij naar de bepaalde dogma's wordt gepredikt, maar in de Christus der Schriften. Dan zal de Heilige Geest Zich machtig kunnen openbaren en het waar maken, wat God in Zijn Woord ons zegt.

Als wij immers werkelijk geloven, dat het bloed van Christus ons niet alleen verzoend heeft, maar ook gereinigt van alle zonden, dan zullen we daar naar gaan handelen, want geloof zonder werken is een dood geloof. Dan moeten wij ervoor zorgen, dat al onze zonden werkelijk beleden zijn en dat we ze ook elkaar belijden, als wij tegenover elkander gezondigd hebben. Als we zo leven als leden van de Gemeente, dan hebben wij toegang tot de Troon der genade.

Wij mogen ingaan in het Heiligdom, niet in de toekomst, maar nu!

Hebreeën 10:19-25. *“Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het*

voorhangsel, dat is, zijn vlees, en wij een grote priester over het huis Gods hebben, laten wij toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart, dat door besprenging gezuiverd is van besef van kwaad, en met een lichaam, dat gewassen is met zuiver water.

Laten wij de belijdenis van hetgeen wij hopen onwankelbaar vasthouden, want Hij, die beloofd heeft, is getrouw. En laten wij op elkander acht geven om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. Wij moeten onze eigen bijeenkomst niet verzuimen, zoals sommigen dat gewoon zijn, maar elkander aansporen, en dat des te meer, naarmate gij de dag ziet naderen”.

Het Heiligdom is niet één of ander kerkgebouw, of één of andere plaats, waar we samenkomen. De Gemeente is dikwijls te veel doordrenkt van die dingen, die voor Israël zijn. Israël had een aardse Tempel en zij moesten zich naar die Tempel begeven, want daar was God. Wij zijn hier tezamen in een doodgewone kamer, maar deze kamer is niet een huis van God.

Op het ogenblik is het hier wel een Gods huis, omdat wij hier als levende stenen samenkomen, en waar die levende stenen samenkomen, daar is de Heer. Als wij straks weggaan, gaat de Heer ook weg. Als we vergaderen in een klein schuurtje, dan is het daar Gods huis, en ook als we langs de weg gaan met enkelen, want waar twee of drie mensen in Zijn Naam samenkomen, daar is Hij in hun midden.

Wij mogen met grote vrijmoedigheid ingaan in het heiligdom, d.w.z. de hemelse gewesten. Het waarachtige geloof in de Here Jezus betekent, dat wij geloven, dat Hij niet alleen voor ons is gestorven, maar dat wij met Hem gestorven zijn. Als we dit niet in het geloof aanvaarden en in bezit nemen, dan kan de Heilige Geest ons niet zetten in dat hemels Heiligdom, want alleen door het kruis van de Heer krijgen wij daar de toegang.

Ef. 2:14-18. “Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen, en de twee, tot één lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft. En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren; want door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader”.

Hij is niet alleen voor mij gekruisigd en voor mij begraven, maar ik ben met Hem gekruisigd, gestorven en begraven. Rom. 6:4-8 zegt: *“indien wij dan met Christus gestorven zijn”*. Velen hebben er moeite mee dit te geloven, maar het is niet moeilijk. Met ons verstand kunnen we het niet begrijpen, maar we moeten het geloven met ons hart, omdat God het zegt. En als wij het geloven met ons hart, dan zullen wij het ook ervaren.

God zegt, dat Hij onze oude mens heeft weggedaan. Dit is een voldongen feit van Godswege. Daar kunnen we niets af en aan toe doen. God wil, dat wij Hem zullen geloven op Zijn Woord en dat wij die oude mens daar zullen laten, waar Hij hem gebracht heeft. Als we dat niet doen, dan komt de Heilige Geest ons te hulp.

Wij zijn echter niet alleen met Christus gestorven, wij zijn ook met Hem mede opgewekt. Rom 6:4. *“Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen”*.

Als we werkelijk de oude mens daar laten, waar God hem gebracht heeft en de nieuwe mens aandoen, dan zijn wij eerstelingen uit de doden. Hij, Jezus Christus de Eersteling, wij de eerstelingen. Jezus Christus is mijn leven, ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij.

Laten we maar eens de volgende teksten opslaan. Ef. 2:5-6. *“ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, – door genade zijt gij behouden –, 6 en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus”*.

Vervolgens Gal. 2:20. *“Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven”.*

En 2 Cor. 5:14-15. *“Want de liefde van Christus dringt ons, daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat één voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven. En voor allen is Hij gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt”.*

Waar is ons leven? Col.3:1-4 zegt: *“zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is”.* Ziet u, dat we daar moeten zijn, in de hemelse gewesten. *“Bedenk de dingen, die boven zijn”.*

Wij zijn een hemels volk. *“Want wij zijn gestorven”.* Het is een voldongen feit. *“En uw leven is verborgen met Christus in God”.*

Is dat wel eens tot u doorgedrongen? Als wij de oude mens in het graf laten, en bedenken de dingen, die boven zijn, dan komen we tot die wondere ervaring, dat ons leven inderdaad verborgen is in God. Als wij in het geloof aanvaarden, dat de oude mens gekruisigd is en als wij de nieuwe mens aandoen, dan gaat de Heilige Geest het tot een feit van ervaring maken.

Dan kan de Heilige Geest zich openbaren. Daarom staat ook in Ef.2:18 dit: *“door Hem hebben wij beiden in een Geest de toegang tot de Vader”.*

Wij moeten gehoorzaam zijn aan God en Zijn Woord. Hand.5:32. *“En wij zijn getuigen van deze dingen en ook de heilige Geest, die God hun gegeven heeft, die Hem gehoorzaam zijn”.*

In Gal. 3:2 staat: *“die u de Geest schenkt en krachten onder u werkt”.* Doet Hij dit ten gevolge van werken der wet of van de prediking van het geloof? Als wij die prediking gaan geloven, die naar het Woord van God is, dan kan de Heilige Geest weer met kracht gaan werken.

In vers 5 staat in de grondtekst: *“die u voortdurend de Geest schenkt”.* Als wij gehoorzaam blijven aan het Woord, dan gaat de Heilige Geest werken en wordt het heerlijke realiteit.

Nu we gezien hebben, dat we door het geloof in Christus in dat Heiligdom kunnen komen, willen we gaan zien, wat God ons daar wil geven en wat dat voor ons betekent. Wij hebben gezien, dat de Gemeente een hemelse roeping heeft en dat de leden levende bouwstenen moeten zijn van het Heiligdom.

In dat Heiligdom vinden we drie dingen. In Hebr. 9:2 worden er maar eigenlijk twee genoemd. En wel de Kandelaar en de Tafel, terwijl in Hebr. 9:3 het Heilige der Heiligen wordt genoemd met het gouden Reukofferaltaar. *“Want er was een tent ingericht, de voorste, waarin de kandelaar en de tafel met de toonbroden stonden; deze werd het heilige genoemd; en achter het tweede voorhangsel was een tent, genaamd het heilige der heiligen”.*

Dat altaar stond in Israël in het Heilige en wel net op de grens bij het tweede voorhangsel tussen het Heilige en het Heilige der Heiligen. En wel om de volgende reden. Dat reukwerk moest iedere dag ontstoken worden, maar de hogepriester mocht in het Oude Verbond maar één keer per jaar op de Grote Verzoendag in het Heilige der Heiligen binnengaan en daarom zou dat Reukofferaltaar, als het daar zou staan niet bediend kunnen worden. Het Reukofferaltaar is de afbeelding van waarachtig gebed en lofprijzing.

De Gemeente wordt in het N.T. echter nooit vergeleken met een Altaar of een koperen Wasvat, maar met de Kandelaar. (Openb. 1: de zeven Gemeenten, dat zijn de zeven kandelaren). Kandelaar en Tafel behoren dus bij de Gemeente.

In Hand. 2:41-42 zien we, dat de Gemeente samen komt in het Heiligdom. *“En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen (1) en de gemeenschap, het breken van het brood (2) en de gebeden”.* (3).

Hier vinden we de drie dingen van het Heiligdom. Allereerst het onderwijs der apostelen, dat is het getuigenis of de Kandelaar. De gemeenschap en het breken van het brood, dat is de Tafel. En dan de gebeden, dat is de bediening van het Reukofferaltaar.

We zullen eerst stilstaan bij de Kandelaar en het Reukofferaltaar, voordat we met de Tafel zelf beginnen. De Kandelaar is dus het apostolisch onderwijs, dat is **de Woordverkondiging naar de Schriften**. Het is het getuigenis in de Gemeente door gezalfde en met de Heilige Geest vervulde dienstknechten.

Zo zal de Gemeente een Kandelaar zijn. De zevenarmige Kandelaar is de drager van zeven lampen. De hogepriester goot voortdurend olie in die lampen, zodat zij licht konden geven om het Heilige te verlichten. Zoals de Kandelaar bestemd was om drager te zijn van de zeven lampen, zo is de Gemeente ook bestemd om drager te zijn van het volle Woord van God.

Zeven is het getal van de volheid. Ze moest echter niet alleen drager van het licht, de volheid van het Woord zijn, maar ook moeten de lampen gevuld zijn met olie. De lamp is het Woord van God en de olie is het zinnebeeld van de krachtwerking van de Heilige Geest in en door het Woord. Een kandelaar, die geen licht geeft is een onding. Daar kan men zelfs over vallen in het duister, en een gemeente, die niet het Woord van God hoog houdt, en zo het licht van Christus laat niet schijnen wordt een aanstoot.

Over het Reukofferaltaar kunnen we heel kort zijn. De Gemeente zal altijd een biddende Gemeente moeten zijn, van waaruit een voortdurend gebed en lofprijzing oprijst tot God.

De Tafel is in het Woord van God een zinnebeeld voor ware gemeenschap. Het gaat hier dus niet in de eerste plaats om een letterlijke tafel. De tafel des Heren is de uitdrukking van een ware liefdesgemeenschap, door een volkomen en volmaakte levenseenheid. We lezen in Joh.17:20-23 dat wij als Gemeente geroepen zijn tot zo'n liefdesgemeenschap, door die volmaaktheid van levenseenheid.

“En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij één zijn, gelijk Wij één zijn: Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt”.

Dat is niet het streven naar éénheid van alle Christelijke kerken, wat we tegenwoordig zien. Deze éénheid kan men niet organiseren. Het gaat om een éénheid van leven. Jezus zegt: *“zoals Ik in de Vader en de Vader in Mij is, dat zij in Ons zijn en Wij in hen”*. In het Oosten lag men aan tafel, en wel zo, dat ze a.h.w. in elkaars schoot lagen, met het hoofd aan de borst van de ander. Hier zien we weer die uitdrukking van zo'n liefdesgemeenschap met elkaar.

In Joh. 1:18 vinden we die liefdesgemeenschap tussen de Vader en de Zoon: *“de eniggeboren Zoon, die aan de boezem des Vaders is”*. In de Statenvertaling staat: *“in de schoot des Vaders”*. Dit vinden we ook aan de Tafel, die Christus instelde en waar Hij het nieuwe Verbond sloot. Johannes had het voorrecht om in de schoot van de Heer te liggen.

Het gaat hier niet om menselijke liefde, maar om de Goddelijke liefde, de agapè. Het gaat er helemaal niet om, dat wij dit letterlijk nadoen. Het gaat niet om een letterlijke tafel, maar het gaat erom, dat wij weer zo voor elkaar zorgen en elkaar a.h.w. dragen in onze schoot.

Dit is mogelijk, omdat de Here Jezus zelf het voor ons mogelijk gemaakt heeft. De Heer zal nooit iets vragen van ons, als wij dat niet zouden kunnen opbrengen. Hij heeft het niet alleen mogelijk gemaakt, maar Hij wil het ons ook voortdurend geven. In Joh.17: 22 staat: *“En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij één zijn, gelijk Wij één zijn”*.

Wat is de heerlijkheid, die de Vader aan Jezus gegeven heeft? Dat is, dat de Here Jezus hetzelfde leven, als God de Vader heeft. Daarom zijn ze volmaakt één. En datzelfde leven heeft Jezus aan de Gemeente gegeven, zodat de Geest des levens, die in God de Vader en in God de Zoon is, ook in de Gemeente is.

Een wonderbare éénheid van wezen en daardoor is dit mogelijk. Zoals het ook in ons natuurlijke lichaam is. Ik heb geen last dat mijn ledematen onderling in geschillen gewikkeld zijn en dat mijn hand een twist heeft met mijn voet, omdat alle leden één met elkaar zijn en omdat een levensgeest hen alle datzelfde leven geeft. Zo is het ook voor de Gemeente. Wij zijn leden van Zijn Lichaam.

En dat wonderbare leven van God, dat boven alles uitgaat, waar alle gaven en krachten en diensten vanzelf uit voortvloeien, dat heeft Jezus nu aan de Gemeente gegeven. Daarom is het mogelijk. Als we maar dat leven gaan leven, dat Hij ons gegeven heeft. Het is niet alleen mogelijk, omdat Jezus het mogelijk gemaakt heeft door ons Zijn Geest te schenken, maar Hij wil het ons voortdurend geven en dat wonderbare leven in ons onderhouden.

Het leven moet onderhouden worden, zoals ook ons natuurlijke lichaam dagelijks gevoed en gereinigd moet worden. Zo wil de Here Jezus Zelf dat wonderbare leven in ons onderhouden door ons dagelijks en voortdurend te reinigen en bijzonder als wij als Gemeente samen komen. Daarvan spreekt de Tafelgemeenschap, opdat wij komen tot die volheid, waartoe de Heer ons bestemd heeft.

Joh. 6:53-57. "Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage. Want mijn vlees is ware spijs en mijn bloed is ware drank. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem. Gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij, die Mij eet, leven door Mij".

In Joh. 15 zegt de Heer, dat Hij de ware wijnstok is en wij de ranken. Weer die éénheid van leven, omdat Hij ons voeden wil. In Ef. 5:29-30, vinden wij ook, dat de Heer dat voortdurend doet. *"want niemand haat ooit zijn eigen vlees, maar hij voedt het en koestert het, zoals Christus de gemeente, omdat wij leden zijn van zijn lichaam"*. Maar Hij wil dat doen aan Zijn tafel, in die gemeenschap, zoals Hij het heeft ingesteld.

Wat betekent eigenlijk die gemeenschap? God roept ons tot voortdurende gemeenschap. 1 Cor. 1:9. *"God is getrouw, door wie gij zijt geroepen tot gemeenschap met zijn Zoon Jezus Christus, onze Here"*.

Niet om zo maar eens samen te komen, maar om voortdurend gemeenschap met de Zoon en met elkaar te hebben. In de grondtekst staat voor het woord gemeenschap *"koinoonia"*. Dit heeft drie betekenissen: 1^e. deel hebben aan, in dit geval deel hebben aan Christus, maar ook aan elkaar. 2^e. aanraking of innig contact hebben. Dan komen wij nog dieper tot de waarheid. 3^e. onverbreekbaar verbonden zijn. We moeten onverbreekbaar verbonden zijn en blijven met de Heer en met elkaar.

Als wij in deze gemeenschap blijven, dan gaat er iets geweldigs gebeuren. Niemand kan dezelfde blijven, als hij zich blootstelt aan de volle zon. Door die krachtbron worden we gebruind en komen we in gloed te staan. En als we ons blootstellen aan de machtigste Krachtbron, die er is, Jezus Christus, dan moeten wij wel veranderen. Dat hebben wij nodig, want wij moeten immers veranderen naar Zijn beeld.

Het leven van de Heer moet in ons zichtbaar worden, zodat het werkelijkheid gaat worden, wat Paulus zegt: *"Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij"*.

En dat wil de Here Jezus, door die tafelgemeenschap bewerken. Zo zegt ook 1 Cor. 10:16-22. *"Is niet de beker der dankzegging, waarover wij de dankzegging uitspreken, een gemeenschap met het bloed van Christus? Is niet het brood, dat wij breken, een gemeenschap met het lichaam van Christus? Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood. Ziet, hoe het gaat bij het Israël naar het vlees: hebben niet zij, die de offers eten, gemeenschap met het altaar? Wat wil ik hiermede dan zeggen? Dat een afgodenoffer iets is, of dat een afgod iets is? Integendeel, dat hun offeren een offeren is aan boze geesten en niet aan God en ik wil niet, dat gij in gemeenschap komt met de boze geesten. Gij kunt niet de beker des Heren drinken en de beker der boze geesten, gij kunt niet aan de tafel des Heren deel hebben en aan de tafel der boze geesten. Of willen wij de Here tot naijver wekken? Zijn wij soms sterker dan Hij?"*

Die tafelgemeenschap brengt ons in verbinding met een bepaald soort geest. Heidense afgodendienaars kwamen in verbinding met boze geesten, maar als Gods kinderen weer zo samenkomen met Hem, dan zullen ook wij vervuld worden met de Heilige Geest.

Het licht van de Kandelaar kan alleen nuttig zijn, als wij zelf in dat licht gaan staan en gaan wandelen, m.a.w., dat wij onszelf daardoor laten verlichten. De lampen moesten dan ook zo op de Kandelaar geplaatst worden, dat het licht eerst voor op de Kandelaar zelf viel. De Kandelaar moest eerst zelf verlicht worden en dan verder de hele omgeving.

Zo moet het ook zijn met de Gemeente. De Gemeente heeft dat getuigenis door de volheid des Geestes, opdat het waarachtige licht, Jezus Christus, schijnt. Zoals de Kandelaar de drager is van het licht, zo ook is de Tafel de drager van de waarachtige spijs en drank. Maar de beste spijs en drank doet ons geen nut, als wij het niet eten en drinken. Wij moeten het tot ons nemen.

Als we iets eten, dan nemen we iets, dat buiten ons is tot ons, en dat nemen we geheel in ons op en maken ons er een mee. Het Hebreeuwse woord voor eten "*achol*" betekent letterlijk, alles met één verbinden. Het is ook de bedoeling, dat wij in die gemeenschap dat eten, wat waarlijk spijs en drank is en -dat is het leven van de Here Jezus Zelf- dat Hij wil geven en onderhouden, opdat het één met ons gemaakt wordt. Dat zelfde woord "*achol*" is ook een afleiding van een ander Hebreeuws woord, dat betekent: voltooiën, volmaken. Hier zien we dus de diepe geestelijke betekenis van eten.

Door dat eten moet iets voltooid worden, zoals een pasgeborene moet eten en drinken om zo een volwassen mens te worden. Zo moet ook de Gemeente die wonderbare gemeenschap hebben en eten en drinken, wat de Heer ons daar brengt, om daardoor volmaakt te worden naar de roeping Gods. We hebben al gezien, dat men aanlag aan tafel, en wel zo, dat de ene arm het hoofd ondersteunde.

Men had dus maar één arm vrij voor de spijs en drank en degene, die aanlag kon alleen maar komen bij het eten, dat direct voor hem lag. Daarom gaf men elkaar de spijs door. De Here Jezus geeft ons de ware spijs en drank door Zijn Woord en Geest, maar Hij geeft aan iedere gelovige een bepaald deel. En nu wil Hij, dat wij daarmee de ander dienen en het aan de ander doorgeven, zodat die liefde gaat functioneren.

We denken aan die drie hoofdstukken uit de eerste Corinthebrief: eerst 1 Cor. 12. Hier vinden we een verscheidenheid aan gaven, die de Geest geeft zo als Hij wil. Maar niet om dit voor onszelf te houden, maar om daarmee de ander te dienen. Ieder krijgt zijn deel.

In 1 Cor. 14 vinden we dat, telkens als wij samenkomen, ieder iets heeft, dat hij van te voren van de Heer ontvangen heeft. Dat betekent, dat de leden van de Gemeente nooit met lege handen mogen komen naar de samenkomst. Van tevoren moet ieder zorgen, dat hij wat ontvangen heeft van de Heer door die gemeenschap met Hem, zodat wij elkaar kunnen opbouwen en stichten. Dan gaat de liefde werken. Dat is de tafelgemeenschap.

Telkens wanneer de eerste christenen samenkwamen, hielden zij ook dikwijls een liefdesmaaltijd, die ook "*agape*" werd genoemd. Met deze letterlijke maaltijd wilden ze tot uitdrukking brengen, dat ze eigenlijk geestelijk aten en dronken.

In 1 Cor. 12 zien we de verschillende gaven. In 1 Cor. 14 zien we, wat we met die gaven en diensten moeten doen (vs 26 "*Hoe staat het dan, broeders? Telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets: een psalm of een lering of een openbaring of een tong of een uitlegging; dat alles moet tot stichting geschieden*").

In 1 Cor. 12 lezen wij, hoe ieder een deel krijgt van de Heer in die verborgen omgang met Hem, en dat wij moeten opkomen naar de dienst om Hem te zoeken en elkaar op te bouwen.

Daarom staat 1 Cor. 13 in het midden, want de liefde, de Goddelijke liefde, moet de drijfveer zijn om elkaar te gaan dienen naar de genadegaven, die God ons toebedeeld heeft. De spijs en drank komen

van de Heer zelf, maar Hij wil Zijn leden voor elkaar gebruiken, om het elkaar te geven. Dan gaat het Lichaam functioneren.

In Hand. 2:44-47 zien we het in de praktijk brengen van die gemeenschap en het elkaar gaan dienen in de liefde. *“En allen, die tot het geloof gekomen en bijeenvergaderd waren, hadden alles gemeenschappelijk; en telkens waren er, die hun bezittingen en have verkochten en ze uitdeelden aan allen, die er behoefte aan hadden; en voortdurend waren zij elke dag eendrachtig in de tempel, braken het brood aan huis en gebruikten hun maaltijden met blijdschap en eenvoud des harten, en zij loofden God en stonden in de gunst bij het gehele volk. En de Here voegde dagelijks toe aan de kring, die behouden werden”.*

Daarbij bleven ze ook steeds de dood van de Heer gedenken. Maar de maaltijd des Heren kan ook in negatieve zin gebruikt worden, wanneer zij verkeerd bijeen kwamen, en dan is het niet de maaltijd des Heren; maar als wij op de juiste manier bijeen komen, dan is dat wel de maaltijd des Heren en gaat Hij ons voeden.

Er is een opvatting dat men toen hun liefdesmaaltijd besloot met een avondmaaltafel. Ik geloof veel meer, dat wij dat niet moeten scheiden. De gehele dienst van de tafel des Heren, het gemeenschap hebben met Hem en met elkaar en die éénheid van leven beleven. Wij hebben in de Schriften een voorbeeld gekregen, hoe wij aan die tafel moeten samenkomen.

In het Joh. evangelie wordt uitvoerig beschreven, wat de Heer gesproken en gedaan heeft aan die tafel. Wat wij in Joh. 13,14,15,16,17 vinden, slaat op deze tafelgemeenschap. Dit is alleen voor de Gemeente bestemd.

Aan deze tafel was het belangrijkste de liefde Gods. Joh. 13:1 begint er mee (*“En vóór het Paasfeest, toen Jezus wist, dat zijn ure gekomen was om uit deze wereld over te gaan tot de Vader, heeft Hij de zijnen, die Hij in de wereld liefhad, liefgehad tot het einde”.*) en Joh. 17:26 eindigt ermee. (*“en Ik heb hun uw naam bekend gemaakt en Ik zal hem bekend maken, opdat de liefde, waarmede Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij en Ik in hen”.*) Daar wordt de grote liefde Gods geopenbaard.

Onze eredienst moet zo erop ingesteld zijn, dat wij bij het breken van het brood en het drinken van de wijn Zijn grote liefde gedenken. Daarom geeft de Heer ons aan die tafelgemeenschap een nieuw gebod: Daarom geeft de Heer ons aan die tafelgemeenschap een nieuw gebod: Johannes 13:34-35. *“Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt. Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander”.*

Johannes 15:12. *“Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad”.*

Johannes 15:17. *“Dit gebied Ik u, dat gij elkander liefhebt”.*

Driemaal wordt dit gebod gezegd. Hoe belangrijk zal het dan wel niet wezen? Van nature kunnen wij elkaar niet altijd lief hebben, maar als wij gehoorzaam zijn en zo samenkomen, dan is het wel mogelijk.

Als wij opnieuw geboren zijn en Christus ons leven is geworden, dan kunnen wij dat doen door de Heilige Geest, omdat Hij dat mogelijk gemaakt heeft en dat steeds weer geeft en bewerkt. Als wij in diepe afhankelijkheid eenvoudig doen, wat Hij zegt, dan geeft Hij ons die liefde. In deze vijf hoofdstukken van Johannes zien we hoe de Here Jezus een daadwerkelijke prediking had.

Joh. 13 begint met de voetwassing. De Heer legt Zijn kleren af. Hij, het Hoofd, legt Zijn eigen heerlijkheid af en wordt als een geringe dienstknecht, om de Zijnen te dienen. (vers 13-15. *“Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het. Indien nu Ik, uw Here en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, gelijk Ik u gedaan heb”.*)

Zo wil de Heer, dat wij ook de ander uitnemender achten dan onszelf. Dat als wij samen komen, wij ook bereid zijn om elkaar te dienen. Jezus wast de voeten met Zijn handen. In Joh.13:3 staat: *"wetende, dat de Vader Hem alles in handen had gegeven"*.

En met deze handen gaat Hij de voeten wassen, wat zeggen wil; wat in Zijn handen gegeven is, dat gebruikt Hij om de ander te dienen en te helpen. Hier zien we ook weer, dat ook wij de ander moeten gaan dienen met wat de Heer ons toevertrouwd heeft. In het Oosten was de voetwassing noodzakelijk, omdat de wegen stoffig waren. Dit is ook weer een mooi beeld. Wij zijn hier als kinderen Gods nog in een zondige wereld, en we zijn nog in ons zondig lichaam.

Dat is gekruisigd, maar wij hebben toch een dagelijkse reiniging nodig, die de Heer ons geven wil. De Here Jezus spreekt in dit Schriftgedeelte ook veel over de Heilige Geest als de Parakleet, de Trooster. Het is niet toevallig, dat juist in deze hoofdstukken over de tafelgemeenschap, de Heer over Hem spreekt. Als wij n.l. in gehoorzaamheid samenkomen, in die liefdesgemeenschap en elkaar uitnemender achten dan onszelf, dan kan de Heilige Geest weer op een machtige wijze werken en Zich openbaren.

Als laatste wil ik er nog op wijzen, dat aan die tafelgemeenschap de Heer openbaart, hoe Hij voor Zijn gemeente zal wederkomen. Joh.14:1-4. *"Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben. En waar Ik heenga, daarheen weet gij de weg"*.

Voordat Hij wederkomt naar deze aarde op de Olijfberg voor Israël en de volkeren om Zijn Koningschap op te richten, zal Hij eerst komen voor de Zijnen. Niet op de aarde, maar Hij zal de Zijnen van de aarde wegnemen, opdat zij mogen zijn, waar Hij is, n.l. in het Vaderhuis met de vele woningen, waar de bruiloft van het Lam zal gevierd worden.

Daarom zeggen de Geest en de Bruid: *"kom, ja, kom haastig Here Jezus. Maranatha!*

Amen.

